

За разлику и од неких криминалаца који поштују судове у овој земљи, чудновато удружење грађана под називом "Комитет правника за људска права" (скраћено – ЈУКОМ, а оно ЈУ остало им је од "Југословенски", како су се звали на оснивању), нема намеру да поштује највишу српску правосудну инстанцу. Врховни суд Србије, наиме, пресудио је у корист Александра Тијанића, директора РТС-а, по тужби коју је он покренуо против ЈУКОМ-а због књиге "Случај службеника Александра Тијанића". ВСС је одлучио да ЈУКОМ мора да престане са дистрибуцијом спорног издања, као и да Тијанићу исплати 200.000 динара на име одштете.

Таква пресуда јесте контроверзна, јер може да имплицира, барем што се нас лаика тиче, да јавне личности могу да мењају ставове и мишљења кад год им се прохте, а да нико не сме да скреће пажњу на њихову недоследност, пуким подсећањем на то шта су некада говорили и радили. Али, књига "Случај службеника Тијанића" није пуки подсетник на то шта је садашњи директор РТС-а говорио и радио у прошлости. Јесте да су у књизи наведени многобројни Тијанићеве цитати и изводи из његових објављених текстова, али се стављају у контекст који може бити врло непријатан, чак и осуђујући, по аутора, а који он сам можда није имао на уму када је оригинално писао своје "ране радове".

На пример, Тијанићев боравак у Бања Луци и његов ангажман у тамошњим "Независним новинама", крајем деведесетих, у књизи су представљени на начин који баш и не одговара стварности. Игром случаја, у оно време, прилично редовно читао сам читао тај недељник. Самим тим и Тијанићеве колумне. Врвеле су од напада на Слободана Милошевића (кога је аутор називао Великим Тигром). Што би, у неку руку, могло да послужи ЈУКОМ-у као идеалан пример како се Тијанић понаша према некадашњим сарадницима и истомишљеницима. Али, ЈУКОМ није узео те Тијанићеве колумне па их поредио са његовим изјавама о Милошевићу док је би министар информисања. Напротив, у ЈУКОМ-овој књизи, Тијанићев рад у "Независним новинама" представљен је као почетак припрема за ликвидацију Зорана Ђинђића! Уместо силних текстова у којима се Тијанић ругао тадашњем председнику СРЈ, Јукомовци су у књигу, уз сопствене и врло негативне коментаре о Тијанићу, унели само оне текстове у којима је Тијанић нападао Ђинђића, а у њима посебно истакли оне који, тако сами за себе, неког неупућеног заиста могу да наведу на закључак да се Александар Тијанић, одмах после петог октобра, бацио на заједнички посао са Звезданом Јовановићем.

Дакле, ЈУКОМ није објективно анализирао Тијанићев рад у "Независним", већ су из његовог богатог опуса у том часопису употребили искључиво оно што им је одговарало како би доказали да је директор РТС-а повезан са криминалним круговима, и то баш

оним које стоје иза атентата на српског премијера 2003. године.

Сличну манипулацију извели су и са другим сегментима Тијанићеве каријере. На пример, од његових редовних колумни у "Грађанину", дневном листу чији је био главни и одговорни уредник, такође су изабрали само делове који су им одговарали и који, издвојени, могу да направе другачију слику од реалне.

Укратко, "Случај службеника Александра Тијанића" заиста је могао да заличи судијама Врховног суда Србије на злонамеран памфлет, намењен блаћењу једног човека. И као таквог, ВСС могао је да га забрани, а његове ауторе казни, јер су увредили једног човека. И тиме ВСС није штитио једног човека, него један закон, који све грађане ове земље штити од клевета и лажи.

Руку на срце, не би било нелогично ни да је ВСС пресудио другачије. Нажалост, у јавним расправама у Србији чују се и много теже квалификације од оних које су о Тијанићу написали Јукомовци, па не би било никакво чудо ни да је Врховни суд одлучио да "Случај службеника" ипак не излази из оквира закона. Само, да ли би тада страна која је изгубила спор – у том случају Тијанић – могла да одлучи да не послуша одлуку суда? Не би, нормално, пошто Тијанић у таквом расплету не би могао апсолутно ништа да уради, осим да поштује пресуду.

ЈУКОМ је, међутим, у позицији да се оглуши о ВСС, што су и најавили да ће урадити. Нити ће, кажу, платити Тијанићу 200.000 динара, нити ће престати да штампају и дистрибуирају "Случај службеника".

То што таква реакција стиже из НВО која је међу најгласнијим браниоцима угледа Хашког трибунала, представља врхунско лицемерје. Обичан човек не може да се не сети колико су Јукомовци нападали чак и коментарисање одлука Хашког трибунала, а камоли да се неко још усудио да пресуде Трибунала не поштује. Иако су хашке пресуде много често много контроверзније него ова коју је ВСС донео по Тијанићевој тужби, ЈУКОМ не само да никада није дигао глас против хашке неправде, већ је злокобно вређао свакога ко је свој глас дизао. А да не причамо о томе што се Војиславу Шешељу у Хагу перманентно крше људска права, а Комитет правника за људска права ниједном га није узео у заштиту, иако је он држављанин земље у којој је регистрован и ЈУКОМ.

То што таква реакција долази од групе правника, представља увреду оним школама које су их одшколовале и оним комисијама пред којима су полагали правнички испит.

Али, овде има нечег много опаснијег од лицемерја и увреде. Правник који се противи Врховном суду државе чији је грађанин, престаје да буде правник и постаје револуционар. Зато би ЈУКОМ убудуће требало третирати као удружење револуционара. А зна се шта то значи у озбиљним земљама: да којим случајем неки правнички комитет у Америци одбије да послуша одлуку тамошњег Врховног суда, моментално би окончали каријере, а његови чланови би можда имали прилику да упознају Гвантанамо изнутра!

У данима када Друга Србија грми како је држава попустила пред "хулиганима" и "фашистима" који су хтели да спрече "Параду поноса", лако је пропустити удар на државу који изводи ЈУКОМ. Али, одговор званичних органа на гест Биљане Ковачевић-Вучо и њених револуционара, показаће праву спремност Србије да постане озбиљна држава.